

Muziek, mijn uit de hand gelopen hobby

Mijn eerste aanraking met dit koor moet ongeveer ergens in maart 1988 zijn geweest: bij Els, mijn moeder, in de buik. Dat daar mijn muzikaliteit vandaan komt staat natuurlijk buiten kijf. Waarom het dan toch uiteindelijk de viool is geworden en niet de zang is nog steeds een raadsel. Misschien heeft het te maken met het feit dat een mooi geluid halen uit een viool natuurlijk véél gemakkelijker is dan een mooi geluid halen uit mijn eigen stem.... Maar ik voel me dan ook zeer vereerd dat ik met mijn ongepolijste kraakstem mag meezingen in Excelsior, slechts alleen onder voorwaarde dat ik de goede toonhoogte aangeef...

Enige podiumervaring had ik al. Op mijn 5e verjaardag kreeg ik van mijn vader een mysterieus zwart koffertje met een rare vorm. Daar zat geen pop in, dat was duidelijk... Alleen al het koffertje was hoogst interessant, het maakte niet meer uit wat erin zat. Er zat een viool in, zo mogelijk nog interessanter dan het koffertje, want daar kon je gekke geluiden mee maken! Dat hebben mijn ouders in de beginperiode van mijn vioollessen ook aan den lijve moeten ervaren, helaas, want dat klonk nog nergens naar.

december 1993: Mijn verjaardagscadeau.

Maar dat deerde mij niet. Al snel bleek dat ik, anders dan andere musici, geen last had van zenuwen, veroorzaakt door onzekerheid of ze wel zuiver/mooi/gelijk/ritmisch/muzikaal/stijlvol genoeg speelden. Ik fietste de Suzukimethode boeken door alsof ik de krant las, maar dan niet op de bank maar huppelend door de kamer, nauwelijks bewust van wat er nou daadwerkelijk uit mijn viooltje kwam. Na een kwartier had ik er meestal wel weer genoeg van, dan werd het *saai*.

Ik vond het ook geweldig om voor pa's camera te spelen. Na een vioolserenade volgde er soms ook een eigen gemaakt liedje dat, anders dan het vioolspel, wél bloedserieus gezongen werd.

Mijn eerste violdocente Stieneke Voorhoeve-Poot heeft het zo'n 3 jaar met me uitgehouden, en heeft me toen naar het conservatorium gestuurd, naar ene Qui van Woerdekom. Ik wist amper waar ik terecht was gekomen. Van lekker concerten spelen zonder te studeren hadden ze daar nog nooit gehoord! In die tijd deed ik vaak mee aan de Maassluisse Muziekweek en sleepte daar elke keer in mijn leeftijdscategorie de 1^e prijs in de wacht, met stukken van Vivaldi, Corelli, Rieding en Svendsen.

Gebrek aan creativiteit had ik in ieder geval niet. Toen in die periode mijn oma tachtig jaar werd, wilde ik een eigen gemaakt liedje zingen. Op de melodie van 'My Bonny is over the ocean' zong ik vol overtuiging mijn zelfgemaakte tekst over het oude vrouwtje uit Sittard, dat niet meer zoals vroeger was, maar nu een heel ander mens.

Ikzelf werd ook een ander mens, maar dat ging heel geleidelijk. Ik ging beter studeren, hoewel het meestal nog steeds neerkwam op stukken doorspelen. Tegen de tijd dat Qui met pensioen ging, zat ik op 1,5 uur vioolstudie per dag, 3x zo veel als toen ik bij hem begon, en was ik klaar voor een nieuwe

Muziek, mijn uit de hand gelopen hobby

docente: Koosje van Haeringen. Toen begon ik de concoursen af te lopen. Voor de Maasluisse muziekweek en het Interprovinciaal Muziekconкурс werd ik langzamerhand te oud, dus deed ik regelmatig mee aan het Prinses Christina Concours, een concours met een hoop leuke prijzen, die varieerden tussen een eenvoudige Apple ipod (waar ik nog steeds veel plezier aan heb!) en tournees als solist met orkesten. Ook ná het concours heb ik vele concertmogelijkheden aan hen te danken gehad, onder andere in Griekenland en Zuid-Afrika! En toen begon ook mijn puberteit.

Mijn puberteit uitte zich bij mij in mijn vioolspel. Op een dag zette ik een knop om en besepte ik ineens hoe het allemaal moest: 'O, je moet móeite doen om muziek te maken...' En plotseling begon ik heel bezielde te spelen. Dat gebeurde vlak voordat ik meedeed aan de Lordens Violdagen, een nationaal vioolconкурс voor violisten tot 14 jaar. Ik speelde Malaguena van De Sarasate, een violistisch stuk met een zigeunertintje en Banjo and Fiddle van Kroll, een grappig stuk waarbij de viool soms een banjo imiteert. Een uitvoering goed voor de 2^e prijs. Een paar jaar later deed ik mee aan het Davina van Wely vioolconкурс, iets vergelijkbaars maar dan tot 17 jaar. Daar kreeg ik, na een vrij zwaar programma van 9 verschillende stukken in verschillende stijlen verdeeld over 3 rondes, de 1^e prijs.

Op dit moment dat viool spelen geen spelletje meer was, maar pure ernst werd, kreeg ik slechts twee grote angsten: Dat het *saai* zou zijn en dat de muziek geen richting had. Dus als ik speelde gebeurde er altijd van alles, ik nam risico's, blufte me in volle overtuiging door alle moeilijke loopjes heen, voerde een compleet geïmproviseerde choreografie op en maakte gebruik van alle ruimte die ik had, tot ergernis van menig dirigent die elke keer moest zoeken waar ik me nu weer heen gemanoevreerd had, speelde met het ritme, flirtte met het publiek... maar het had altijd richting en was in ieder geval nooit *saai*.

Als muzikale tegenhanger daarvan had ik de volksmuziek: ideaal liggende speelmuziek die je achteroverleunend in een stoel door je viool kunt zagen. Bovenaan de top 3 van mijn voorkeur staat al die tijd al de Ierse volksmuziek, op nummer 2 de zigeunermuziek en nummer drie de klezmermuziek (joodse muziek). Inmiddels heb ik een band bij elkaar gesprokkeld met wie ik dit regelmatig kan bijspijkeren en zo nu en dan spelen we ook voor publiek, momenteel alleen nog tijdens informele gelegenheden.

Toen ik naar de HBO opleiding ging kreeg ik weer een nieuwe docent van wie ik nu nog les heb: Jaring Walta. Hij kon me, als oud-concertmeester van het Residentie orkest, alles vertellen over hoe je een goeie aanvoerder bent van een orkest. Hij stuurde me ook naar het Nationaal Jeugd Orkest, waar ik momenteel regelmatig concertmeester ben. Van Koosje had ik inmiddels geleerd hoe je een toonladder studeert, vanaf dat moment ging ik het ook daadwerkelijk studeren. Veel les in techniek kreeg ik van Jaring. Maar zodra ik op het podium stond vergat ik dat allemaal weer, omdat ik me ook steeds bewuster werd van het publiek in de zaal, dat meestal niet naar een technisch perfect uitgevoerd concert kwam luisteren, maar naar boeiend vioolspel (, dus niet 'saai',) en richting in de muziek, net als in een verhaal.

Met dat idee in mijn achterhoofd deed ik mee aan het Nationaal Vioolconкурс Oskar Back, het belangrijkste vioolconкурс in Nederland, voor violisten tot ongeveer 25 jaar. Ook hier werd een breed assortiment aan muzikale stijlen gevraagd, met als hoogtepunt in de finale een keuze uit drie van de grootste vioolconcerten, uitgevoerd in de grote zaal van het Concertgebouw van Amsterdam! Ik koos voor Tsjaikovski, en heb het werkelijk de zaal in geslingerd en het publiek ermee om de oren

Muziek, mijn uit de hand gelopen hobby

geslagen. De jury waarschijnlijk ook... (o ja, die waren er ook nog...) Van de drie finalisten eindigde ik als 3^e.

De finale van het Oskar Back concours

Het heeft even geduurd, voor ik (inmiddels bij bewustzijn) besloot om mee te zingen in het koor, maar daarvoor ben ik natuurlijk wel met mijn pa en mijn zus naar bijna elk concert geweest! Annelies en ik hebben samen menig concert geprezen en bekritiseerd. Het programma was altijd even boeiend en interessant, het programmaboekje ook...dat transformeerde altijd in een papieren bootje...nooit dat geritsel gehoord achter in de zaal?

We vonden het een goed koor, want naast het eeuwige commentaar van: "Die hoge noot was vals," of: "die passage was ongelijk" konden we nou nooit eens zeggen: "Het was *saai*." Nee, *saai* was het nooit, het was altijd een belevenis en langzamerhand begon ook bij mij de wens te ontstaan om deel uit te maken van zo'n belevenis.